

KO SMO PROMETEJI NEUGNANI

Božo Vodušek

Ko smo Prometeji neugnani
z neba si ukradli ogenj rdeči,
od njega zdaj smo sami vžgani,
gore v nas zublji plameneči.

Od tal do zvezdnatega oboka
ves svet se nam blešči v požaru:
kar vidiš, kar dotakne roka:
v plenu je ogenj, ogenj v daru.

Gori iz kamna, diha iz zraka,
odznotraj so povsod vulkani,
v zelenju lava se pretaka,
v zefirih nam bučijo orkani.

Vse: odkar se prvokrat zajoka
otrok, ko iz matere se izvije,
do smrtnih srag, zadnjega stoka,
ko dan se v večno noč prelije;

vse: v Ikarovih kril brnenju,
v zidanju stolpov babilonskih,
v poetov slepem koprnenju
in v hekatombah faraonskih;

vse je en ogenj, ena sama
sla neukročena, neukrotljiva,
je bolečina in je omama,
ki vžiga nas in nas použiva.

Vsak, vsak v tem ognju dogoreva;
le to je dano mu, ko pade,
da bratovsko pepel odseva
blišč silne rabeljske grmade.